

Arrest

nr. 163 540 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Fez, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en een Sahrawi te zijn. U bent een soennitisch moslim.

Toen u nog heel klein was, u was één of twee jaar, is uw moeder van uw vader gescheiden omdat hij ten aanzien van haar gewelddadig was en zelfs haar kaak had gebroken. Uw moeder diende klacht in tegen uw vader, ze moest weliswaar smeergeld betalen om hem te laten oppakken zo stelt u, waarna uw vader werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, de strafmaat weet u niet. Bovendien kreeg ze ook het hoederecht over u.

Na de scheiding hertrouwde uw vader en stichtte hij een gezin met zijn nieuwe vrouw. Hij zou nog steeds in Fez wonen, waar precies weet u niet.

U en uw moeder woonden na de scheiding in bij uw grootouders in Fez. Regelmatig werden jullie nog lastiggevalen door uw vader die wilde dat u bij hem kwam wonen. Hij bedreigde uw grootouders, u werd, toen u 12-13 jaar was, twee keer door hem geslagen en daarna telefonisch door hem met de dood bedreigd. Uw grootouders dienden uit schrik voor uw vader geen klacht in en ook u liet het erbij. Geld om te verhuizen hadden ze niet.

Rond 2006 verliet uw moeder omwille van de problemen met uw vader het land en trok naar België waar ze aanvankelijk legaal, op basis waarvan weet u niet, kon verblijven. In 2011 volgde u haar naar hier, ze kon voor u een Spaans visum regelen en ook u kon toenertijd legaal hier verblijven. Intussen zijn de papieren van uw moeder ingetrokken, waarom weet u niet.

Sinds einde 2012-begin 2013 verblijft u hier illegaal en zelf hebt u geen procedures opgestart om hier te kunnen verblijven, u vertrouwd hierin op uw moeder. In deze periode zijn uw grootouders overleden.

U werd hier op 19 december 2015 door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en er werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond waarna u werd overgebracht naar het gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 2 januari 2016 was er een repatriëring voorzien maar deze ging niet door omdat u zich hiertegen verzette. Een tweede repatriëring was voorzien op 7 januari 2016, doch ook deze kon niet doorgaan omdat u op 6 januari 2016 een asielaanvraag indiende. Als redenen geeft u aan dat uw Belgische vriendin hier intussen zwanger is en er u in Marokko niets meer rest. Bovendien hebt u geen diploma, zo voegt u nog toe.

B. Motivering

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Zo stelt u het land in 2011 legaal te hebben verlaten omdat u uw vader verafschuwde daar hij uw moeder mishandelde. Bovendien bezorgde hij ook u problemen: hij wilde u na de echtscheiding bij zich hebben en bedreigde niet alleen u met de dood, maar hij bedreigde ook uw grootouders bij wie u sinds de scheiding inwoonde. Hij gaf aan dat hij u op dezelfde manier als uw moeder zou behandelen (CGVS p.2). Deze door u aangehaalde problematiek is echter louter persoonlijk van aard en heeft geen uitstaans met de Conventie. Er kan hier immers niet uit worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw moeder klacht kon neerleggen tegen uw vader en dat hij naar aanleiding daarvan veroordeeld werd tot een gevangenisstraf waaruit kan worden afgeleid dat de autoriteiten wel degelijk wensten op te treden in kader van huiselijk geweld. Bijgevolg is er geen enkele reden waarom u en uw grootouders in het verleden geen klacht tegen uw vader zouden hebben kunnen neerleggen omwille van de tegen jullie geuite bedreigingen. U hiernaar gepeild stelt u dat uw grootouders te veel schrik hadden van uw vader en ook u hebt zich nooit tot de autoriteiten of organisaties gewend. U vergoelijkt dit door te stellen dat de autoriteiten slechts optreden wanneer er smeergeld betaald wordt en geeft aan dat ook uw moeder betaalde opdat uw vader zou worden opgepakt. Dit is echter louter uw verklaring, niets meer en niets minder, en bovendien blijkt uit de door u neergelegde vertaling van een veroordeling, waarvan u echter niet bij machte bent het verdict neer te leggen, dat uw vader, en zoals reeds werd aangestipt, wel degelijk veroordeeld werd. Uw houding doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees, zeker gezien de ernst van de door u beweerde bedreigingen en de lange duur van deze situatie. U stelt immers dat u en uw grootouders door uw vader lastiggevalen werden tot uw vertrek uit het land in 2011 (CGVS p. 2). Ook

de vaststelling dat u eigenlijk totaal niet weet waar precies uw vader zich nu bevindt, u kunt slechts vermoeden dat hij nog steeds in Fez is, ondermijnt uw vrees ten overstaan van uw vader daar er toch van uit kan worden gegaan dat u zich hieromtrent zou informeren, al was het maar om 'hem niet tegen te komen' moest u naar uw thuisland terugkeren (CGVS p4).

Bovendien bent u reeds sedert 2011 in België en verblijft u hier sinds einde 2012-begin 2013 illegaal. Mocht u effectief uw vader dusdanig vrezen dan kan er van uit gegaan worden dat u zich al veel eerder tot de bevoegde autoriteiten zou gewend hebben om bescherming te vragen. U hiernaar gepeild stelt u niet eerder te hebben geweten dat er asiel bestond, u zou dit pas in het gesloten centrum vernomen hebben (CGVS p.3). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg iedere overtuiging ontbeert daar er toch van kan worden uitgegaan dat u zich hieromtrent bevraagd zou hebben, te meer u de Franse taal machtig bent. Daarenboven blijkt dat u pas een asielaanvraag hebt ingediend nadat er een tweede repatriëring was gepland en hieruit blijkt dat u er eerder op uit bent uw verblijf hier te verlengen, dan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Deze appreciatie wordt bevestigd doordat u stelt nu asiel aan te vragen omdat u bij uw vriendin wil blijven die zwanger is van u en er u bovendien in Marokko niets rest. Uw grootouders zijn intussen overleden, u hebt geen diploma en u weet niet waarheen te moeten gaan (CGVS p.3). Ook dit zijn daarenboven louter socio-economische redenen die geen uitstaans hebben met de Conventie. Daarenboven mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat u als volwassen man in staat zou moeten zijn om op zelfstandige basis uw leven in uw thuisland opnieuw op te bouwen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de vertaling van een veroordeling in hoofde van uw vader (dd. 08/06/1995), twee foto's van uw moeder en een medisch attest waaruit blijkt dat zij verwondingen heeft opgelopen (dd.1995). Deze stukken voegen niets toe aan uw motieven. In uw administratief dossier bevindt zich nog een kopie van uw paspoort, dit stuk heeft betrekking op uw nationaliteit/identiteit, wat hier op zich niet ter discussie staat. Deze stukken vermogen bijgevolg niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald “de verplichting van het bestuur om rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak” en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker wijst ook op een manifeste appreciatiefout.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel

risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

"(...)Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Zo stelt u het land in 2011 legaal te hebben verlaten omdat u uw vader verafschuwde daar hij uw moeder mishandelde. Bovendien bezorgde hij ook u problemen: hij wilde u na de echtscheiding bij zich hebben en bedreigde niet alleen u met de dood, maar hij bedreigde ook uw grootouders bij wie u sinds de scheiding inwoonde. Hij gaf aan dat hij u op dezelfde manier als uw moeder zou behandelen (CGVS p.2). Deze door u aangehaalde problematiek is echter louter persoonlijk van aard en heeft geen uitstaans met de Conventie. Er kan hier immers niet uit worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw moeder klacht kon neerleggen tegen uw vader en dat hij naar aanleiding daarvan veroordeeld werd tot een gevangenisstraf waaruit kan worden afgeleid dat de autoriteiten wel degelijk wensten op te treden in kader van huiselijk geweld. Bijgevolg is er geen enkele reden waarom u en uw grootouders in het verleden geen klacht tegen uw vader zouden hebben kunnen neerleggen omwille van de tegen jullie geuite bedreigingen. U hiernaar gepeild stelt u dat uw grootouders te veel schrik hadden van uw vader en ook u hebt zich nooit tot de autoriteiten of organisaties gewend. U vergoelijkt dit door te stellen dat de autoriteiten slechts optreden wanneer er smeergeld betaald wordt en geeft aan dat ook uw moeder betaalde opdat uw vader zou worden opgepakt. Dit is echter louter uw verklaring, niets meer en niets minder, en bovendien blijkt uit de door u neergelegde vertaling van een veroordeling, waarvan u echter niet bij machte bent het verdict neer te leggen, dat uw vader, en zoals reeds werd aangestipt, wel degelijk veroordeeld werd. Uw houding doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees, zeker gezien de ernst van de door u beweerde bedreigingen en de lange duur van deze situatie. U stelt immers dat u en uw grootouders door uw vader lastiggevallen werden tot uw vertrek uit het land in 2011 (CGVS p. 2). Ook de vaststelling dat u eigenlijk totaal niet weet waar precies uw vader zich nu bevindt, u kunt slechts vermoeden dat hij nog steeds in Fez is, ondermijnt uw vrees ten overstaan van uw vader daar er toch van uit kan worden gegaan dat u zich hieromtrent zou informeren, al was het maar om 'hem niet tegen te komen' moest u naar uw thuisland terugkeren (CGVS p4).

Bovendien bent u reeds sedert 2011 in België en verblijft u hier sinds einde 2012-begin 2013 illegaal. Mocht u effectief uw vader dusdanig vrezen dan kan er van uit gegaan worden dat u zich al veel eerder tot de bevoegde autoriteiten zou gewend hebben om bescherming te vragen. U hiernaar gepeild stelt u niet eerder te hebben geweten dat er asiel bestond, u zou dit pas in het gesloten centrum vernomen hebben (CGVS p.3). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg iedere overtuiging ontbeert daar er toch van kan worden uitgegaan dat u zich hieromtrent bevraagd zou hebben, te meer u de Franse taal machtig bent. Daarenboven blijkt dat u pas een asielaanvraag hebt ingediend nadat er een tweede repatriëring was gepland en hieruit blijkt dat u er eerder op uit bent uw verblijf hier te verlengen, dan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Deze appreciatie wordt bevestigd doordat u stelt nu asiel aan te vragen omdat u bij uw vriendin wil blijven die zwanger is van u en er u bovendien in Marokko niets rest. Uw grootouders zijn intussen overleden, u hebt geen diploma en u weet niet waarheen te moeten gaan (CGVS p.3). Ook dit zijn daarenboven louter socio-economische redenen die geen uitstaans hebben met de Conventie. Daarenboven mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat u als volwassen man in staat zou moeten zijn om op zelfstandige basis uw leven in uw thuisland opnieuw op te bouwen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de vertaling van een veroordeling in hoofde van uw vader (dd. 08/06/1995), twee foto's van uw moeder en een medisch attest waaruit blijkt dat zij verwondingen heeft opgelopen (dd.1995). Deze stukken voegen niets toe aan uw motieven. In uw administratief dossier bevindt zich nog een kopie van uw paspoort, dit stuk heeft betrekking op uw nationaliteit/identiteit, wat hier op zich niet ter discussie staat. Deze stukken vermogen bijgevolg niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. (...)"

Voormelde vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.6. Verzoeker is van mening dat de procedure in het Frans zou moeten verlopen en verwijst derhalve naar een aantal documenten in het administratief dossier en een aantal persoonlijke factoren. Volgens verzoeker rechtvaardigt niets dat de procedure in het Nederlands verliep.

De Raad wijst dienaangaande naar artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet, welke luidt als volgt:

"(...) § 2

De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50,50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.(...)"

Niettegenstaande verzoeker betwist om ooit een tolk te hebben verzocht en hiervoor reeds klacht neerlegde bij de Franstalige onderzoeksrechter te Brussel, blijkt uit het administratief dossier (zie "bijlage 26" van 6 januari 2016) dat verzoeker bij het aanvragen van asiel om bijstand verzocht van een tolk die de taal Arabisch beheerst. Op 21 januari 2016 verklaarde verzoeker opnieuw de hulp van een tolk Arabisch te verlangen (zie "Verklaring betreffende de procedure"). Hierdoor stond het de Minister of zijn gemachtigde aldus vrij de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties; hij werd ervan in kennis gesteld dat zijn asielaanvraag in het Nederlands zal onderzocht worden.

Opvolging van voormelde wettelijke bepaling van de vreemdelingenwet houdt geen schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald van "de verplichting van het bestuur om rekening te

houden met alle relevante elementen van de zaak", van het evenredigheidsbeginsel noch van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In zoverre verzoeker kritiek uit op de beslissing tot vasthouding, merkt de Raad op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Verzoekers kritiek is dan ook niet dienstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF